

AHLÂKA YER KALDI MI?

Nureddin Yıldız'ın 12.10.2014 tarihli (27.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Hepimiz hiçbir tartışmaya müsaade etmeyecek şekilde biliriz ki din Allah'ındır. Allah dini nasıl gönderdiyse din öyledir. Azalması veya çoğalması insanların elinde olamaz. Neye Allah "bu dindendir" dediyse din o kadardır. En iyi Müslüman bile çok beğendiği bir şeyi dine ilave edemez. Allah'ın en iyi kulu dinden bir kelime eksiltemez. Çünkü din Allah'ın göndermeyi dilediği şeyin adıdır.

Değerli Kardeşlerim,

"İman nedir, Müslümanlık nedir?" sorularını sorduğumuzda mesela imanın şartları diye bir liste çıkarırız. Bu şekilde, 'başka türlü hiç kimse iman etmiş olamaz' demek isteriz. "Allah'a iman" deriz, "meleklerine iman" deriz, "kitaplarına iman" deriz.

Şöyle bir soruyu soralım. Allah'a iman diye altı esas sayarız. Bunlardan birisinin kabul edilmemesini de imansızlık kabul ederiz. Size "Allah'ı zikretmek imanla ilgili değildir. Mü'min olmak başka, Allah'ı zikretmek başka" diye bir söz söylesem maazallah, ağızımdan böyle bir söz çıksa bu sözü imanin yer bulduğu bir kalbin sahibi ortaya atabilir mi? 'Allah'ı zikretmenin imanla ilgisi yoktur' denebilir mi? Tam aksine ne denir? "Allah'ı zikretmek olmadığı yerde iman nerede ki?" denir. Ama imanin altı şartından bir tanesi Allah'ı zikretmektir diye bir şey var mı? O da yok. Peki, "imanın altı şartından birisi Allah'ı zikretmektir" diye bir cümle bulunmadığı hâlde "neden Allah'ı zikretmek imanin ta kendisidir?" diyoruz. Çünkü "Allah" demek zaten onu zikretmektir. İmanin altı şartından biri, eline tespil alıp Allah'ı zikretmek diye belirtilmemiştir ama Allah demek zikirdir. Zikirsiz Allah olmaz zaten.

Değerli Kardeşlerim,

Tıpkı bunun gibi, bugün uğruna diplomalar veya her şeyimizi vermemiz gerektiği hâlde, malımız belki de canımızı vermemiz gerektiği hâlde tam aksine diplomalar, paramız, dairemiz, işimiz uğruna feda edebildiğimiz ahlâkımız da -tıpkı Allah'ı zikretmenin Allah ve ona iman etmekle ilgili olduğu gibi- mü'min imanını ile ilgilidir. Bir gencin imansız olması, maazallah Allah'a iman etmiyor olması bizim gözümüzle o genci nereye oturtuyorsa aynı şekilde ahlâkı olmayan bir gencin de oturacağı sandalye imansızlığın sürüklediği sandalyedir. Hani, imanin altı şartından birisi Allah'ı zikretmek değildir ama Allah'ı zikretmek imanin ta kendisidir. Müslüman olmanın, mü'min olmanın şartlarından birisi veya ikincisi ahlâklı olmak değildir. Böyle bir şey bize öğretilmemiştir. Ama ahlâksız mü'min cennete girmesi kolay bir mü'min de değildir.

İslam ahlâk dinidir. Biz ahlâk uğruna her şeyimizi feda edilebilir de ahlâkı verip hiçbir şeyi alamayız. Çünkü Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "ahlâk İslam'ın karakteridir" diyor. Karakteriz insan olmayacağı gibi ahlâksız bir Müslümanlık da olamaz.

Bu sebeple değerli kardeşlerim; şu sözlerimin sonunda anlaşılmasını istediğim şey şudur. Biz Allah'a inanmayan mülhit-dinsiz bir insanı gördüğümüzde hissettiğimiz şeyler, annesine, babasına, hocasına, yaşlı bir insana ahlâksızca davranan birisini gördüğümüz zaman hissettiğimiz şeyler olmalıdır. Çünkü iman Kur'an'ın, nasıl öne çıkardığı bir şey ise aynı şekilde ahlâkı da Kur'an'ımız ve Resûlullah sallallahu

aleyhi ve sellem Efendimiz öne çıkarmıştır. Kimse 'katil mü'min' olmayacağı gibi 'ahlâksız bir mü'min' de olamaz. Biraz sonra göreceğiz ki Peygamber aleyhisselam Efendimiz ve Kur'an'ımız mü'minliğimizi bize sunarken en zirvede gördüğümüz şeyi ahlâka bağlıyor.

Bana çocuklar bile "İslam'ın en büyük beş temeli hactır, oruçtur, namazdır" der. Ama Peygamber aleyhisselatu vesselama bakıyorum. En büyük ve İslam'ın zirvesindeki ibadet olan hepimizin onsuz Müslümanlık olamaz diye bildiği namazı, Peygamber aleyhisselamın mescidinde, meleklerin, Cebrail'in saf tuttuğu mescitte namaz kılarken yellenip abdesti bozulan birisine eğitim vererek: "Sizden birinizin namaz kılarken camide abdesti bozulacak olursa burnunu tutsun, burnu kanamış da o yüzden abdesti bozulmuş gibi göstererek camimizden öyle çıksın." diyor.

"Namaz İslam'dır" dedik. Buna rağmen Resûlullah'ın mescidinde kılınan bir namazda bile Müslümana "bu adamın abdesti durup dururken niye bozuldu?" diyerek ahlâken sakıncalı bir dedikoduya zemin oluşturmasını diye burnu kanamadığı hâlde burnu kanamış gibi yapmasını emrediyor. Burnunu tutarak mescitten öyle çıkmasını söylüyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mü'minlerin birbirlerine olan bakışlarında ahlâk seviyesinin düşmesine neden olacak bir durumun oluşmaması için namazı bile ahlâkın kılıfı ile kılıflandırmış oluyor.

En ciddi ahlâk kurallarından birisi; yalan konuşmamaktır. Yalan ahlâksızlıktır. Kur'an bize ahlâkımızın temellerinden biri olarak doğruluğu, doğrularla beraber olmayı öğretiyor, şart koşuyor. Peygamberimiz de İslam'ın en büyük ikinci ibadeti olan orucu tanıtırken "oruçlu olduğu hâlde yalan konuşmaya devam edenin aç kalmasına Allah'ın ihtiyacı yoktur." diyor. Oruç zirve ibadet ama ahlâksızın orucu oruç sayılmıyor. Kitabımız Kur'an'da, bir insanı tepeden tırnağa annesinden doğduğu gibi tertemiz yapacak bir ömür boyu yetecek çaptaki büyük ve muhteşem ibadet olan hacı yapmak için Mekke caddelerine gelen hacı efendilere hacı annelere "geldiniz, İbrahim'in davetine cevap verip geldiniz. Buradan dönerken annenizin sizi doğurduğu bebeklik gününüz kadar tertemiz döneceksiniz" diye vaatte bulunduğu, İslam'ın beş büyük esastan biri olan ve üç günlük bir ibadet olduğu hâlde doksan yıllık bir ömrü tertemiz yaparak Allah'a götüren bu ibadeti;

فَلَا رَفْتٌ وَلَا فُسُوقٌ وَلَا جِدَالٌ فِي الْحَجِّ

diye kanuna bağlıyor.

Bu kanun da ahlâk kanunudur.

Tamam, hac muhteşem büyük bir ibadet!

Allah: "Hacda cinsellik yok. Tartışma yok. Dedikodu, fâsıklık, yok." buyuruyor.

Ahlâk hacı avucunun içine almış, Kur'an kanunlaştırmış. Tıpkı ahlâksızın orucu olmadığı, ahlâkını camide gösteremeyenin peygamber mescidinde namaz kılma kalitesini yakalayamadığı gibi ahlâksızın hacı da yok. Demek ki hacı efendiden önce ahlâklı mü'min olmak şart. Hacı teyzeden önce gıybet etmez mü'min olmak gerekiyor.

فَلَا رَفْتٌ وَلَا فُسُوقٌ وَلَا جِدَالٌ فِي الْحَجِّ

bu demektir.

Kardeşlerim,

İmanımız, ahlâk kabuğunun içinde durur. Kabuksuz bir meyve ne kadar satılabiliyorsa ahlâksız bir mü'min de mü'min olarak Allah'ın önüne o kadar çıkabilir. Bunun için biz genç bir çocuğun, dedesinin yaşındaki insanlarla arkadaş gibi konuşamayacağı bir toplumuz. Ümmeti Muhammed, ahlâkının Allah'ın ve Peygamber'inin teminatı altında olduğu bir ümmettir.

Bizim ahlâk uğruna feda edebileceğimiz her şeyimiz olabilir de ahlâkı verip alabileceğimiz hiçbir şeyimiz olmamalıdır. Çünkü iman budur. Şimdi mal, şöhret ve diploma sahibi olmak ahlâktan kıymetli olabilir ama kıyamet gününde hiç kimse ahlâktan ağır bir şeyi Allah'ın terazisine koyamayacaktır. Bir insan ahiret için çalışıyorsa, dünyasını ahiret standartlarına göre oluşturmak zorundadır.

Bir gencin ahlâk tavizi -eğer o genç bu Ümmet'in geleceği ise- Ümmet'in geleceğinden sökülmiş bir tuğla demektir. Genç kızların otobüs duraklarında kahkaha ile gülerken arkadaşlarıyla eğlendikleri toplum, cenaze törenlerinde "Haticeler, Âişeler gibi dirilt bunu" diye dua etmekle kapatılamayacak büyük bir açığın ortaya çıktığı toplumdur. Hayâsını kaybetmiş kadınlar, heybetini kaybetmiş erkekler; hacla, Ramazan orucuyla ahlâkın boşalttığı yeri dolduramayacaklardır. Çünkü Allah ahlâksızın haccını, Kur'an'ında hac olarak ortaya koymamıştır. Allah yalancının orucunu, yalnızca açlık olarak görüyor.

Bu Ümmet, ahlâk ümmetidir!

Çünkü bu Ümmet'in Peygamber'i aleyhisselatu vesselam: "Beni Allah, ahlâkı tamamlamak için gönderdi." diyor. Peygamber'i, ahlâk yapısını tamamlamak için gönderilmiş ama aynı Peygamber'in Şeriat'ının öğrenildiği İlahiyat Fakültesi'nde, İmam-Hatip Lisesi'nde bile erkeklerle kızlar ahlâkı yok sayarak din öğreniyorlar. Buna değil melekler, cinler bile güler. Bu çarpık ilişkiye şeytan bile kıs kıs gülüyordur.

Kardeşlerim,

Biz diplomaya göre adam seçiyor olabiliriz. Zenginliği itibar konusu kabul ediyor olabiliriz. Şöhret her şeyi silip süpürmüş olabilir ama Sevgili Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam Medine'de ne buyurarak gitti? "İmanda en mükemmeliniz, ahlâkta en iyi olanınızdır." dedi. Peygamber aleyhisselama göre iyilik; diplomayla, parayla, şöhretle, medyatiklikle değil, ahlâkta kaliteyledir ve Müslümanların ahlâkının ilk ölçüleceği durum yine Peygamber aleyhisselama göre herkesin evde eşine karşı gösterdiği ahlâk puanıdır.

Evlerde ahlâk olarak ispat ettiğimiz kimlik; hacdan, oruçtan, namazdan ve diğer ibadetlerimizden oluşan İslam'ımızın kılıfıdır. Bu kılıfa göre en iyi mü'min veya sıkıntılı mü'min olarak Rabb'imizin huzuruna çıkacağımızdan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır kardeşlerim. Çünkü başta ne dedik? Dedik ki: "Din Allah'ındır. O, neye "din" dediyse biz ona "din" diyebiliriz. Peygamber'i din olarak bize ne gösterdiyse bizim için de din odur." O bize ahlâkı din olarak gösteriyor. Biz yeni bir liste oluşturup ahlâkın yerine ne koyacağız? Kur'an, kitabımız değil mi? Kur'an'da cihat var, namaz var, hac var ama Nur Sûresi'nde mü'minlerin birbirlerinin evine girerken kapıyı vurup girmelerini de emreden Allah'ın sözü var.

Allah "Ey iman edenler! Bir başkasının evine kapısına vurmaktan girmeyin." diyor. Demek ki, birimizin başka birisinin evine girmesi yani komşuluk, - başkalarının evine girme nezaketi ve inceliği ile ilgili kural- ahlâk kuralıdır, bunu Kur'an belirliyor. Daha da ileri gidin. Allah; iman edenlere kendisinin

dünyaya geldiği babasının ve annesinin yatak odasına dahî izinsiz girmeyi yasaklıyor. Baba ve annenin pijamalarıyla buldukları bir esnada Allah “Çocuklar bir-iki yaşından sonra kendi doğumhaneleri olan odaya bile izinsiz girmesinler.” diyor. Çünkü İslam, ahlâk dinidir.

İmanın yedinci şartı olarak “ahlâk” ismini duymayız ama Kur’an’ı taradığımızda Peygamber aleyhisselamın mirası olan ahlâkı; haccı bile sansürleyen, orucu sıfırlama gücünde güçlü bir etken madde olarak görüyoruz. Bu durumda belki de kazası yapılabilecek bir namazı kılmamış olmak, yapıldığında geri dönüşü olmayan bir ahlâksızlığa batmaktan daha hafif kalıyor olabilir.

“Ahlâk” deyip geçemeyiz. Çünkü bizim iman ettiğimiz Peygamberimiz, ahlâkı olgunlaştırmak için gelmiş bir peygamberdir. Biz, ahlâktan taviz verdiğimizde O’ndan fersah fersah uzaklaşmış oluruz.

Kardeşlerim,

Dinimizin kurallarına göre içki içenin adı fâsıktır. Faiz yiyenin adı fâsıktır. Zina edenin adı fâsıktır. Allah Hucurat Sûresi’nin 11. ayetinde de; mü’min kardeşini argo isimlerle, lakaplarla çağırmayı fâsıklık olarak önümüze koyuyor.

“يُنْسِ الْأَسْمَ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ”

Mü’min olduğun hâlde öbür mü’mini argo, çirkin bir isimle veya yöresel anlayış bakımından kaba kabul edilen bir ifadeyle, mesela; “lan” diye çağırдың zaman Allah: “İman eden birisi olarak fâsıklık ne kötü bilir misin?” buyuruyor.

Biz toplumun kötüleştiğini zina ile ölçüyoruz ve zinacılara “fâsık” diyoruz. Allah ise birbirlerini argo sözlerle çağırmayı da fâsıklık olarak görüyor. Bize göre bu; taviz verilebilir, esnetilecek bir ahlâk kuralıdır, Allah’a göre ise fâsıklıktır. Demek ki nezaketin olmadığı yerde kaliteli mü’minlik mümkün değil.

“يُنْسِ الْأَسْمَ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ”

“İmandan sonra fâsıklık, ne kötü bir şeydir.” Allah bunu soruyor. İftira attığın, namusuna dil uzattığın için değil, onu arkadaşlarının içinde mahcup olacağı bir unvanla andığın, mü’mine argo bir isim taktığın için Allah “fâsık” diyor.

Kardeşlerim,

İman ahlâktır. Ahlâk da ancak imanla mümkündür. Bunun için yaşadığımız çağın teknolojisi ve iletişimiyle ahlâkı yok sayan anlayışını mü’min toplum olarak kabul edemeyiz. Kökten ahlâkı reddetmeyi de milim milim ahlâkımızın eritilmesini de kabul edemeyiz. “Bu çocuktur, henüz gençtir” diye bir bakış açısı olamaz. Kanserin gence ihtiyara göre olanı var mı? Niye ahlâkı, yaşlılardan beklediğimiz kadar yarının yaşlıları olan gençlerden beklemeyelim? Niye biz Allah’ın cennetine girmeye hazırlanıyor olduğumuz hâlde Avrupa’nın ahlâkıyla ahlâklanalım?

Derin düşünmek zorundayız. Bizim, mü’min olan ecdadımızdan devraldığımız ahlâkımızı mü’min olmayan toplumlardan etkilenecek feda edemeyiz. Çünkü yarın namazdan, meleklerden, ahirete imandan sorulacağımız gibi ahlâktan da sorulacağız.

Ahlâk, ahirette teraziye konulacak. Bunun için hepimizin bildiği belki de camilerde yüzlerce defa duyduğumuz bir hadisi bu mantıkla bir kere daha düşünelim: “Kim Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsa ya doğru söylesin ya da sussun!” Bundan yalan söylemenin ahirete iman riskli bir konusu olduğunu anlıyoruz. “Allah’a ve ahirete iman eden komşusuna iyi davransın!” Merdivenlerdeki gürültünün komşuyu rahatsız ettiği, ses cihazının, televizyonun komşunun çocuğunu uyandırdığı sürece Allah’a ve ahirete iman açısından sakıncalıdır demektir. Bu, Peygamber’in sözü!

Ahlâk bu zamanda, okulda geçsen de kalsan da önemli olmayan bir ders maddesi olabilir. Bu zamanın eğitim sistemi bu olabilir. Bazı insanlar okullarda ahlâk maddesi olmasın diyebilir. Ama Peygamberimiz ne diyor: “Allah’a ve ahiret gününe iman eden ahlâksız olmasın.” Çünkü ahlâksızın ahireti tehlikeli bir ahirettir.

Kardeşlerim,

Bir tacir, esnaftan biri karşısındakini aldatmış olabilir, işlerini belediye takip etmiyor olabilir. Ama Sevgili Peygamberimiz aleyhisselam: “Sözüne güvenilir tacir -faturayı göstermesine gerek olmadan kendisine güvenilen tacir- kıyamet günü siddiklerle, şehitlerle dirilecektir.” Bu Ümmet cephelerinde, insanların birbirlerine itimatları kaybolmasın diye şehitler vermiş bir ümmettir. Esnaf şehit olmanın mantığını kaybettikten sonra cephelerde ölmenin hiçbir gereği kalmamış demektir. Dükkânında sözünü yıpratmamış mü’min esnaf, cephelerdeki şehitlerin alt yapısıdır. Şehadete giden yolun zeminini oluşturmuş, şehitlerle dirilmekle ödüllendirilecek vasıfta mü’min olmuş demektir. Bu da gösteriyor ki kardeşlerim, cephelerdeki şehitlik kadar Allah’ın ve Peygamber’in garantisi altında doğruluğa sahip olan esnaflık da bizim ideallerimiz arasındadır. Biz, cephelere şehit gönderirken bir başka cephenin de dükkânların vitrinleri olduğunu bilen bir ümmetiz. Bunun için kardeşlerim, İmam Buhârî’nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifi kulaklarımızın küpesi, avuçlarımızın yüzüğü gibi zihinlerimize yerleştirelim.

Sahih bir hadis-i şerif dinliyorsunuz. Resûlullah üç kere: “Vallahi iman etmiş sayılmaz, vallahi iman etmiş sayılmaz, vallahi iman etmiş sayılmaz.” buyurmuştur. Sanki yeminine ihtiyaç varmış gibi Peygamber aleyhisselam Efendimiz yemin etmiş. Ashabı kiram heyecanlanmış. “Ya Resûlullah, bunu kim için söylediniz?” diye sormuşlar. Buyurmuş ki : “Komşusu kendisine güvenmeyen adam.” Komşun güven açısından seni evinin bir parçası kabul edemiyorsa, bu güveni komşuya veremediyse eğer cenazen caminin musallasından kaldırıldı diye garantili mü’min vasfı alamazsın. Peygamberimiz reddediyor bunu. Bu mü’minin camiye cenazesi gelmiş olabilir ama dirisi komşusuna teminat verememiş.

Kardeşlerim,

Demek ki “Allah’a, meleklerle, kitaplara, peygamberlere, kadere iman ettik” diye öğretirken bunun yanında “komşumuz cennet garantimizdir” diye çocuklarımıza öğretmedikçe iman gerçekleşmiyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “vallahi iman etmiş olmaz” diye ikaz etmiş. Komşunun sana olan bakış tarzı musalladaki şefaatten önce geliyor. Çünkü sen o gün dirisin.

“Ahlâk, imanımızın neresinde?” sorusunun cevabı budur. Çünkü komşu ilişkisi kadar güçlü bir ahlâk örneği olamaz. Komşularımızın, sınıf arkadaşlarımızın, dükkân arkadaşlarımızın, yolculuk

arkadaşımızın, beraber bir ay hacca gittiğimiz hac arkadaşımızın bize referans olması, bizi kendisi açısından sorunsuz bir kardeş olarak görmesi imanımızla ilgili konulardır.

İslam, hiçbir şekilde camilerde hapsedilmiş bir din olamaz. İslam hayat dinidir. Hayat nerede yaşıyorsa İslam orada olacaktır. Evlere, apartmanlara, sitelere, iş yerlerine hayatın olduğu her yere İslam'ı getirmek zorundayız. Kadir Gecesi, Kandil Gecesi duasından önce komşumuzun bizim hakkımızdaki şahadeti Allah'ın bize olan rahmet nedenidir. Çünkü Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Allah, yakın komşularından en az dört kişinin şahitlik ettiği mü'mini mağfiret eder" buyuruyor. Evimin çevresinde benim hakkımda söylenen sözler Allah katında ciddi referanslar olacaktır.

Ahlâk, dinin olmazsa olabiliri değildir. Eğer ahlâk yoksa din de yarın olmayacak demektir. Birbirlerine güvenmeyen mü'minlerin toplumu Allah'ın Firdevs'i hazırladığı bir toplum değildir. Birbirlerine yalan söyleyebilen mü'minler Havz-ı Kevser'in edebiyatını yapan mü'minlerdir. Çocukların büyüklere saygı ihtiyacı hissetmediği bir toplum Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile nesillerin yetiştirildiği bir toplum değildir.

Biz Ümmeti Muhammed'iz.

Biz insanlığın son gemisiyiz.

Biz ahlâkı kaybedersek insanlık bir daha bu nimeti bulamayacak demektir.

Bizden birisinin ahlâkının zayıf olmasıyla filan milletten birisinin ahlâkının zayıf olması asla aynı şey değildir. Bizden bir genç kızın tesettürlü olmasına rağmen babasından ve annesinden habersiz evlilik zemini oluşturmasıyla Avrupa'da veya Müslüman olmayan herhangi bir yerde yüz kere bir bataklık ortamın oluşturulması aynı değildir.

Çünkü bizde her genç kız Meryem adaydır.

Ümmeti Muhammed'in umut gemisidir. O, ebeveynine karşı ahlâkını yitirdikten sonra insanlığın genleriyle oynanmış demektir. "Henüz küçüktür, çocuktur" diyemeyiz. Ümmeti Muhammed'in küçüğü büyüğü yoktur. Yarın kimin, bu Ümmet'i kurtaracak Mehdi'si olacağı belli değildir. Her çocuğumuz bir Mehdi, her kızımız bir Meryem olarak kucağımızdaki Allah'ın emanetidir.

Kardeşlerim,

Bir kelime daha konuşmamız lazım. Biz kendi ahlâkımızdan sorumluyuz, çocuklarımızdan sorumluyuz. Ama hiçbir mü'min -kalbinde zerre miktarı iman bulunduğu sürece- bu Ümmet'in fertlerinden birisinin imanından ve ahlâkından sorumlu olmadığını düşünemez. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Sizden biriniz gördüğü bir kötülüğü yani ahlâksızlığı eliyle değiştirsin, eliyle gücü yetmeyen diliyle değiştirsin, diliyle de bir şey söylemeyecek kadar pasif ve cılız kalan biri kalbinden nefretini Allah'a ispat etsin. Kötülüğe karşı refleksi kalmayan için de imanın bundan ötesi yoktur" buyuruyor.

Komşuların ve misafirlerin yanında çocuğumuzun burnunu karıştırmamasından utanırken bizimle hiçbir akrabalık bağı bulunmuş olmasa bile bu Ümmet'in çocuklarından birisinin sokaktaki rezilliğini gördüğümüzde aynı hissiyatı taşıyamıyorsak sadece kendi çocuğuyla yetinenler olarak ahlâkımızı mü'min kıvamında Allah'ın razı olacağı bir amel düzeyinde Rabbimize götüremeyiz. Çünkü biz kabile değiliz, Ümmeti Muhammed'iz. Kâinatta gözü olan, bütün insanlığı bağrımıza sığdıracak kadar büyük

ufuklu bir Ümmet'iz. Sokaklarımızdaki en küçük ahlâk düşüklüğü dahi bizi camide bir Müslüman'ın abdestsiz namaz kılması kadar rahatsız etmelidir. Çünkü bu Ümmet'in içindeki bir mikrobu şeytan bütün Ümmet'e sirayet ettirip ahlâksız bir Ümmet hâline getirebilir. Başımıza gelen felaket budur şimdi. Kimse kimsenin kızına, oğluna karışmıyor, esnaf kimseye karışmıyor, esnafa kimse karışmıyor. Meleklerin dua etmediği bir toplum olarak da geldiğimiz hâli görüyoruz.

Bir Müslüman'ın öbür Müslüman'ı öldürmesinden rahatsız oluyoruz ama bu cinayetin bundan yirmi sene önce mü'minlerin önünde sigara içen on-on beş yaşındaki bir çocuğa camiden çıkan ihtiyarların nasihat etmediğinin, münkeri elleriyle ve dilleriyle engellememesinin büyümüş sonucu olarak göremiyoruz.

Ahlâk feda edebileceğimiz bir lüks değil taviz veremeyeceğimiz imanımıza ait bir değerimizdir. Allah azze ve celle ahlâksızın haccına hac demiyor da biz ahlâksız bir insana "hacı" hem de "efendi" nasıl deriz? Allah'ın yok dediğine var diyemeyiz. Peygamberi "vallahî" diye yemin ettiği bir şeyi sakıncasız göremeyiz.

Biz ahlâkız; ahlâkın son tohumu Ümmeti Muhammed'dir. Bu son çekirdeği korumak için Allah Muhammed aleyhisselamı gönderdiğini söylüyor ve biz O'nun ümmetiyiz. Ahlâk ümmetiyiz ve ahlâkımızdan taviz veremeyiz. Verirsek, bu dinimizden verdiğimiz taviz olur.

Neticede –maazallah- bugün ahlâksızlığa göz yummamız yarın dinsizliğe göz yummamız demektir. Bugün ahlâksızlığı normal kabul edersek yarın insanlıktan çıkmaktan sakınca görmeyeceğiz demektir. Bizim için yıkımdır bu. Ahlâkımızı koruduğumuz kadar, ahlâkımızı oturttuğumuz yerin yüksekliği kadar bizim yerimiz var demektir. Bu Allah'ın kanunu, Peygamber'in sünnetidir. İslam bu günlere böyle geldi, kıyamete kadar İslam'ı böyle taşımak zorundayız.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.